

יום אחד ישן הנסי הקטן בשקט
בדשא, כשעורב שחור ראה אותו.

"איזה יצור זה" נבהל העורב? "האם זה
זן חרק חדש?"

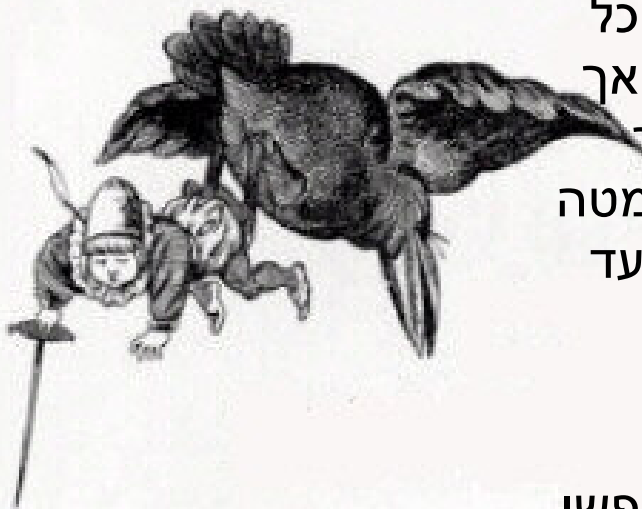
הנסי הקטן

היה פעם זוג,
חייט בעל אף
ארוך ואישתו,
אישה טובה
ודואגת לבית.

רק צרה אחת הייתה להם, הבן הנסי, שלא
גדל כלל.

היה זה בחור נבון, חזק, ובעל מרץ רב, אך
היה קטן, לא גדול יותר מאצבע. האב נתן
לו מחט חדה והנסי נהנה מציד זבובי-סוס
גדולים, שאותם דקר בה כמו בחרב. הנסי
הקטן קראו לו ההורים.

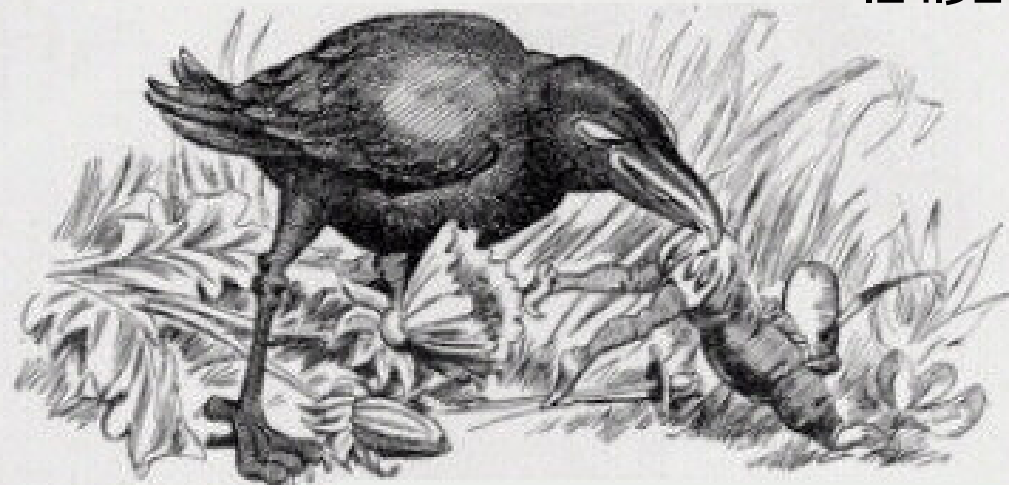

הם עפו מעל האגם, זוג
מוזר ורועש, והנסי כל
הזמן ניפף בחרבו, אך
יכול היה רק לחתוך
אוויר. הם נראו מלמטה
קטנים יותר ויותר, עד
שנעלמו לגמרי!

בינתיים ההורים חיפשו
את בנם בכל הבית. הם
הסתכלו בכל חור ובכל
פינה. הם חיפשו שוב
ושוב בכובעים ובכיסים,
אך הכל לשווא. הם רצו
בשדות ובחורשה וקראו
לו בלי לקבל תשובה.
"בני היקר!" קראה אמו
"איפה אתה. מדוע
עזבת. האם לא אראה
אותך יותר?"
ואבא בצער רב רק
נאנח קשות.

העורב ניסה לתפוס את הנסי כדי להביא אותו לקן
שלו, אך הנסי שהתעורר בבהלה התחיל להלחם
בעורב.

הוא תקף אותו בחרב
שלו, אלא שהמחט לא
חדרה את עורו העבה של
הציפור.

ואז העורב תפס במקורו את מכנסי
של הנסי והרים אותו באוויר.

ובקריאת קרב תקע בו את
חרבו. העכביש מת מיד. ואז
הנסי הסתובב ודקר גם את
האוח הקורא בקול,

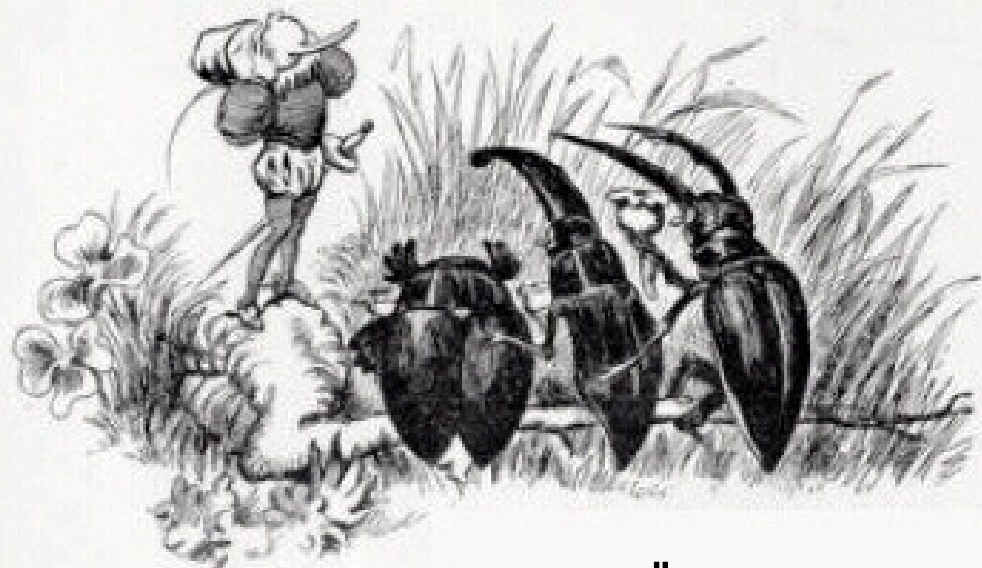
ובכך השתיק את הצעקן.

ומה קרה להנסי ולעורב?
הציפור הניחה אותו בצמרת עץ, ושם, מחור בגזע,
הביט עליו האוח החכם בזוג עיניים צהובות.

על קורים פרוסים רחב ראה הנסי עכביש שחור
ומאיים. הוא ניגש אליו בצעד אמיץ.

"בוא, שתה אתנו" הזמינו אותו החיפושיות.
הנסי לקח לגימה. היין היה טעים והוא
המשיך לשתות עוד ועוד. רגליו מעדו מרוב
השתייה

והוא התגלגל על גבו ונרדם חזק,
שנת שיכורים.

ועכשיו גיבורנו עלה על גופו
של העכביש המת וגלש על
הקור שלו מהעץ למטה.
שם, בתוך הדשא, ישבו
שלוש חיפושיות ושתו יין
שושנים. הן שהופתעו מאוד
כשראו את הנסי היורד
אליהם על החבל הדק.

הנסי התחיל לברוח, כי למרות שהיה בחור אמיץ, ובחרבו הפיל כמה עשרות מהנמלים התוקפות, מול קהל הנמלים המרוגז הזה לא יכול היה לעמוד. הוא רץ מהר עד שראה משהו דומה לקליפה ריקה. לשם הוא זחל כדי להסתתר.

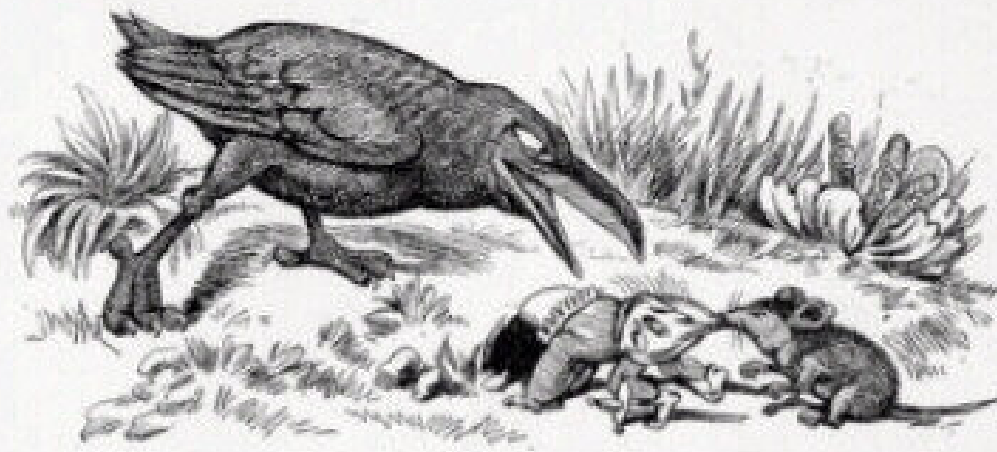
הייתה זו כפפה של צייד, שישן תחת עץ. הנסי שכב בכפפה ונרדם. כשהצייד התעורר, התמתח ורצה להרים את הכפפה

החיפושיות החליטו "בואו נעשה תעלול לשיכור הזה. נשכיב אותו על קן נמלים!" וכך באמת עשו. אך כשהנמלים המרוגזות יצאו החוצה החיפושיות ברחו.

הן השאירו את הנסי למזלו, בין הנמלים הכועסות, עוקצות ודוקרות אותו ברגליו.

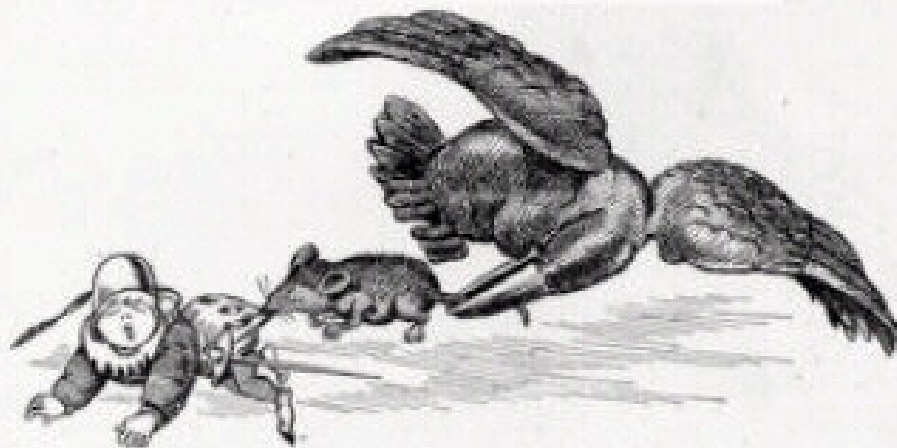
העכבר בדיוק אז חזר הביתה וראה את
הנסי. הוא התחיל לצרוח "תפסו את
הגנב!" ותפס אותו במכנסיו מאחור.

הנסי קפץ
החוצה עם
החרב ביד,
ודקר את הצייד
באגודל.

הוא לא חיכה
במקום
וכשראה פתח
למאורה של
עכבר שדה
ניסה מיד
להיכנס לשם.

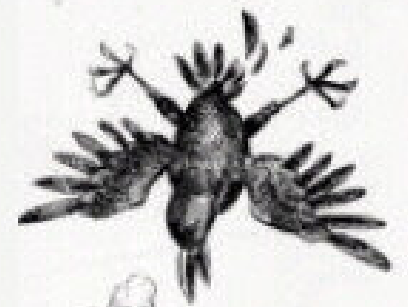

קולות המאבק נשמעו חזק והעורב השחור ראה
את הזוג הנאבק. הוא תפס את זנבו של העכבר
והרים את שניהם באוויר.
הצייד הביט למעלה והמראה המוזר הפליא אותו.

ופתאום, על עלה של שושנת
מים, ראה נערה צעירה
ויפהפה, לבושה שמלה ירוקה.
גודלה היה כמו שלו, שערותיה
זהובות ועיניה נוצצות בכחול.
היא הושיטה לו את ידיה
ומשכה אותו לחוף.
היא אמרה "הנסי, אני אוהבת
אתך. תהיה שלי. אני מלכת
האגם הזה ואתה תהיה למלך,
ותשלוט על הממלכה של
נימפות ונאיאדות."
אך הנסי ענה "אינני יכול
להישאר כאן. זה יצער את
הוריי כי יחשבו שמתו."
והנימפה אמרה "אם כך, אני
מוכנה ללכת אתך."

הוא אחז ברובה ביד בטוחה
וירה עליהם. העכבר והעורב
נפגעו אך הנסי רק נשרט
קלות. שלושתם נפלול לתוך
האגם. העורב והעכבר
המתים שקעו מיד, ורק הנסי
יצא על פני המים, שלם ובריא.

אמנם מעילו נרטב וכוסה באצות, אך זה לא
הפריע לו לשחות במרץ לכוון החוף.

וכך היה באמת, כי מיד זו
חכה תפס את הדג השמן.

הדייג מיהר להביא אותו
לשוק ושם קנתה אותו לא אחרת
אלא אשת החייט, אמו של הנסי.

"הנה הספינה שלי ובה נשוט אל ההורים שלך."
הספינה הייתה מעלה מכופף, התורן מגבעול
סוף. הם שטו באגם על הגלים השקטים.

אך פתאום דג ענק ורעב שחה
אליהם ופתח את לועו. בלגימה
אחת הוא בלע את הנסי ואת
המלכה. הנסי הוציא את חרבו כדי
לדקרו מבפנים, אך הנימפה
הרגיעה אותו "תהיה שקט, הדג
הזה עוד מעט יגיע למחבת טיגון."

בבית החייט רצו להכין את הדג
לטיגון ואז שמעו קולות מוזרים
בתוכו. האישה לקחה סכין
ופתחה את הדג, שממנו
יצאו בחיוכים רחבים
הנסי ומלכת
הנימפות.

ההורים לא רצו להאמין
לעיניהם כשלפניהם עמד
הבן שלהם, מחזיק בידה של
המלכה המסמיקה.
הנסי חיבק את הוריו ובקרוב
נערכה החתונה. המלכה
מהר שכחה מהאגם שלה
והפכה לאישה ובעלת בית
טובה והם חיו עוד שנים
רבות באושר ביחד.